

ЛИСТОПАД

Алекс наблизилася до «Чорного В'яза» так, наче підходила до дикої тварини: насторожено ступала довгою звивистою під'ізною доріжкою, намагаючись не виказувати свого страху. Скільки разів вона тут проходила? Але сьогодні все було інакше. Будинок з'явився між голим гіллям дерев, наче чекав на неї, наче зачув кроки й підготувався до її появи. Він не зіщулювався, як здобич. Стояв собі — два поверхи із сірого каменю й гострі дахи, схожий на вовка з випущеними пазурами й вищиреними зубами. Колись «Чорний В'яз» був ручний, чистенький аж до блиску. Але занадто довго залишався покинутим напризволяще.

Забиті дошками вікна другого поверху лише погіршували справу; вони були раною на вовчому боці, яку ніхто не зцілив, і вона могла довести його до божевілля.

Дівчина вставила ключ у старі чорні двері й прослизнула до кухні. Усередині було прохолодніше, ніж на вулиці, — вони не могли дозволити собі обігрівати дім, та на це й не було причин. Утім попри холод і завдання, з яким Алекс навідалася сюди, приміщення однаково здавалося гостинним. Над великою вінтажною грубокою охайними рядками висіли мідні пательні, яскраві

й готові, аж спрагли взятися до роботи. На підлозі з дощок не було жодної плямки, усі поверхні чистенько витерті, а як окраса ще стояла пляшка з-під молока з гіллям падуба, що його Доус знічев'я збрала в композицію. Кухня була найфункціональнішим приміщенням «Чорного В'яза»: жива, завжди доглянута — ошатний храм світла. Саме так Доус давала раду всьому, із чим вони мали справу, і з тією штукою, що причаїлася в бальній залі.

Алекс мала звичну процедуру. Гаразд, це Доус мала звичну процедуру, а Алекс лише намагалася дотримуватися її, і тепер та здавалася каменюкою, за яку можна було вчепитися, доки страх намагався затягнути дівчину під воду. Відімкнути двері, розібрати пошту й покласти її на стійку, наповнити миски Космо свіжою їжею й водою.

Зазвичай вони були порожні, але сьогодні Космо, ніби на знак протесту, перекинув їжу, розсипавши підлогою гранули у формі рибок. Дарлінгтонів кіт ненавидів, коли його залишали самого. А може, боявся, що він більше не сам.

— А може, ти просто маленький примхливий засранець, — пробурмотіла Алекс, прибираючи їжу. — Я перекажу твої зауваження кухареві.

Звук власного голосу їй не сподобався — якийсь колючий у тиші, — проте вона змусила себе повільно й методично закінчити прибирання. Наповнила миски, викинула рекламні листи, адресовані Деніелові Арлінгтону, і запхала рахунок за воду до торби, яку забере із собою назад до «Іль-Бастоне». Усе це були обрядові кроки, виконані ретельно, але вони ні від чого не захищали. Алекс замислилася, чи не зварити кави. Вона могла б посидіти на вулиці під зимовим сонечком і дочекатися, доки її помітить Космо, якщо вважатиме за доречне покинути гонитву за мишею в заплутаному хитросплетінні живоплоту. Вона могла б це зробити. Відігнати турботи й злість та спробувати розгадати цю загадку, навіть якщо їй не хотілося складати до купи картинку, яка з'являлася з кожним новим огидним шматочком.

Алекс глипнула на стелю, наче могла бачити крізь дошки підлоги. Ні, вона не сидітиме на ганку й не вдаватиме, наче все так, як має бути; тільки не тоді, коли її ногам кортить піднятися сходами нагору, не тоді, коли вона знає, що слід тікати в протилежному напрямку, замкнути за собою двері й прикинутися, наче ніколи не чула про це місце. Алекс мала причину прийти сюди, але тепер зачудувалася власній недоумкуватості. Вона не могла впоратися із цим завданням. Вона поговорить із Доус, а може, навіть із Тернером. Хоч раз складе план, замість того щоб стрімголов кидатись у вир катастрофи.

Дівчина помила руки в мийці і, лише обернувшись за рушником, помітила відчинені двері.

Алекс витерла руки, намагаючись не зважати на те, як несамовито загупало серце. Вона ніколи не помічала тих дверей комірчини, прогалини між чарівними скляними буфетами й полицями. Ніколи не бачила, щоб вони були відчинені. І вони не мали б бути відчинені зараз.

«Доус могла б усе так і залишити». Але Доус зализувала свої рани після ритуалу й ховалася за рядками карток із записами. Вона не була тут уже кілька днів, відтоді як поставила на кухонну стійку те гілля падуба, додавши картинці трохи схожості з нормальним життям. Чистим і простим. Це був антидот проти решти їхніх днів і ночей, проти таємниці, що ховалася нагорі.

Вони з Доус ніколи не переймалися комірчиною, її рядками запилуженого посуду та келихів, її супницею завбільшки з невеличку ванну. Комірчина була однією із численних рудиментарних кінцівок старого будинку, покинутою й забутою, яка взагалі атрофувалася після Дарлінгтонового зникнення. А підвалом вони тим паче не переймалися. Алекс про нього ніколи навіть не думала. До цієї миті, коли залякла біля кухонної мийки серед охайних блакитних кахлів, прикрашених вітряками й вітрильними кораблями, витріщаючись на чорну прогалину — досконалий прямокутник, несподівану пустку. Здавалося, наче

хтось просто відірвав шматок кухні. Ті двері скидалися на розкопану могилу.

«Зателефонуй Доус».

Алекс обіперлася на кухонну стійку.

«Вийди з кухні й зателефонуй Тернерові».

Вона відклала рушник і витягнула ніж із підставки біля мийки. Пошкодувала, що поряд немає нікого із Сірих, але не хотіла ризикувати, покликавши їх до себе.

Розмір будинку і його глибока тиша тиснули на неї. Дівчина знову глипнула вгору, подумала про золотаве мерехтіння кола, про випромінюване ним тепло. «У мене є апетити». Невже ті слова надихнули її, хоча мали б налякати?

Алекс повільно підійшла до відчинених дверей, до відсутності дверей. Як глибоко копали, коли будували будинок? Вона бачила, що до підвалу ведуть три, чотири, п'ять кам'яних сходиночок, які зникали в темряві. Може, більше сходиночок не було. А може, вона ступить крок, упаде й довго падатиме в холоднечу.

Дівчина помацала стіну, шукаючи вимикач, а тоді підвела погляд і побачила потріпану мотузочку, що звисала з голої лампочки. Смикнула — і сходи залило тепле жовте світло. Лампочка заспокоїливо гула.

— От лайно, — пробурмотіла собі під носа Алекс.

Її переляк випарувався, залишивши по собі тільки зніченість. Просто сходи, дерев'яне поруччя, полиці, захаращені ганчірками й бляшанками з фарбою, на стіні висять інструменти. З глибини, де було темно, долинав ледь помітний пліснявий запах, овочевий сморід, натяк на щось зогниле. Вона почула, як десь крапає вода й, імовірно, копірсається щур.

Роздивитися підніжжя сходів не вдавалося, але там мусив бути ще один вимикач або лампочка. Вона може спуститися туди, переконатися, що там ніхто не порпався, подивитися, чи не потрібно їм із Доус розставити пастки.

Але чому двері були відчинені?

Космо міг розчахнути їх, вирушивши в одну зі своїх експедицій за щурами.

А може, Доус насправді зазирнула сюди й спускалася до підвалу за чимось буденним — гербіцидом чи паперовими рушниками. Вона забула як слід їх замкнути.

Тому Алекс зачинить двері. Міцно замкне. А якщо раптом там, унизу, було щось, чого там, унизу, не мало бути, воно може залишатися там, аж доки вона не викличе підкріплення.

Дівчина потягнулася до мотузки й завмерла, схопившись за неї рукою, прислухалась. Здалося, наче вона почула... ось знову тихе сичання. Звук її імені. «Гелексі».

— Та ну, до дідька.

Вона знала, як саме закінчується це кіно, і в жодному разі не збиралася туди спускатися.

Смикнула за мотузочку й почула, як тріснула лампочка, а тоді був сильний удар їй поміж плечі.

Алекс упала. Ніж у неї із дзенькотом вислизнув. Їй захотілося витягнути руки, щоб зупинити падіння, та натомість вона прикрила голову, давши плечу прийняти на себе удар. Наполовину ковзнула, наполовину гупнулася до підніжжя сходів і так сильно вдарилася об підлогу, що аж повітря вирвалося з легень, наче протяг із вікна. Двері над нею затріснулися. Алекс почула, як клацнув замок. Вона залишилася в темряві.

Тепер серце просто скаженіло в грудях. Що ховалося тут, унизу, разом із нею? Хто замкнув її разом із ним? «Підводься, Стерн. Збери своє лайно до купи. Приготуйся до бою».

Це свій голос вона чула? Чи Дарлінгтонів?

Звичайно, свій. Дарлінгтон ніколи не лаявся.

Вона підвелася на ноги, обіпершись спиною об стіну. Принаймні звідти на неї нічого не нападе. Дихати було складно. Щойно одного разу зламаєш кістку, як усі вони беруть це собі за звичку. Блейк Кілі зламав їй два ребра менш ніж рік тому. Алекс подумала, що вони, мабуть, знову зламалися. Руки були слизькі. Підлога була

микрою від якоїсь старої течі в стінах, а повітря смерділо чимось кислим і неправильним. Дівчина витерла руки об джинси й почекала; вдихнути повітря вдавалося лише рвучкими ковтками. Десь у темряві вона почула щось схоже на скавчання.

— Хто там? — захрипіла Алекс, ненавидячи страх у власному голосі. — Ходи до мене, мудаче боягузливий.

Нічого.

Вона спробувала намацати телефон, аби підсвітити собі, — блакитний екран був яскравий і страхітливий. Алекс спрямувала промінь на полиці зі старим розчинником для фарби, реманентом, коробками, підписаними зазубреним почерком, у якому вона впізнала руку Дарлінгтона, запилженими ящиками, що були прикрашені круглим логотипом: «Арлінгтон і Ко. Гумове взуття». Аж раптом світло вихопило дві пари очей.

Алекс мало не вдавилася криком і не впустила телефон. Це не люди, а Сірі, чоловік і жінка, вчепилися одне в одного, тремтячи від жаху. Але боялися вони не Алекс.

Вона все не так зрозуміла. Підлога була мокрою не від течі, дощової води чи якогось старого прориву труби. Підлога була слизькою від крові. Її руки були нею вкриті. Вона розтерла її по джинсах.

На старій цеглі купою лежали два тіла. Вони були схожі на скинутий одяг, купу ганчір'я. Ці обличчя вона знала. «А Небо, їхню щоб уберегти красу, їх гнало»*.

Там було так багато крові. Нової крові. Свіжої.

Сірі не покидали своїх тіл. Вона знала, що навіть у паніці це було б дивно.

— Хто це скоїв? — запитала Алекс, і жінка застогнала.

Чоловік притиснув палець до вуст, сповнені жаху очі роззирнулися підвалом.

У темряві пролунав його шепіт:

— Ми тут не самі.

* Данте Аліґ'єрі. «Божественна комедія» («Пекло», пісня третя, рядки 40—41).

1

ЖОВТЕНЬ, ЗА МІСЯЦЬ ДО ТОГО

Алекс була неподалік від Тариного помешкання. На початку першого курсу вона їздила цими вулицями з Дарлінгтоном, ходила ними, полюючи на Тариного вбивцю. Тоді панувала зима, гілля було голим, крихітні подвір'я стояли вкриті брудними кучугурами. У досі теплі жовтневі дні цей район мав кращий вигляд: хмари зеленого листя пом'якшували гострі краї дахів, плющ звивався ланцюговими парканами, а мерехтіння ліхтарів, що виточували в м'яких надвечірніх сутінках золотаві кола, робило все лагідним і мрійливим.

Вона стояла в затінку між двома рядами будинків, розглядаючи вулицю перед кафе «Телець»: цегляну купу без вікон, прикрашену вивісками, котрі обіцяли лото, лотерею і пиво «Корона».

Алекс чула, як десь усередині гупає музика. Невеличкий гурт людей курив і базикав під ліхтарями попри знак біля дверей, який попереджав: «Не тинятися, повідомимо поліцію». Вона раділа галасу, проте перспектива того, що стільки свідків